

"Lavastaja kietoo kylmän kouransa lukijan ympärille eikä päästä irti. Mestarillista jännitystä – tämä on pakko lukea!" – SATU RÄMÖ

ARTTU TUOMINEN

WSOY

LAVASTAJA

ARTTU
TUOMINEN
LAVASTAJA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

Lainaus Cicerolta (s. 7) on Jarkko Laineen toimittamasta teoksesta
Suuri sitaattisanakirja (Otava, 1986).
Otteen William Shakespearen näytelmästä *Myrsky* (s. 117)
on suomentanut Arto af Hällström.

Kiitokset Taiteen edistämiskeskukselle,
WSOY:n kirjallisuussäätiölle ja Otavan Kirjasäätiölle,
jotka ovat tukeneet tämän kirjan kirjoittamista

© ARTTU TUOMINEN JA WSOY 2024
ISBN 978-951-0-47829-5
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
PAINETTU EU:SSA

Rainerille ja Virvelle

Ottakaamme teatterista pois kaikki tarpeeton. Riisukaamme se alasti. Sillä mitä yksinkertaisempaa teatteri on, sitä paremmin se muistuttaa meitä ainoasta kiistämättömästä asiasta: olemme olemassa vain ajassa, olemme olemassa niin kauan kuin olemme lihaa ja verta ja rinnassamme sykkii sydän. Olemme vain tässä ja nyt.

SABINA BERMAN: MAAILMAN TEATTERIPÄIVÄN
JULISTUS 2018, SUOM. TARJA ROINILA

Poistukaamme elämästä silloin kun se ei miellytä meitä niin kuin poistumme teatterista.

CICERO

I
POIESIS

Kutsu minua Harriksi.

Se ei ole oikea nimeni, mutta se on yhtä hyvä nimi kuin mikä tahansa muukin. Tulet kuulemaan ääneni pitkin tarinaa, ja lupaan, että ennen kuin esirippu laskeutuu, tunnemme toisemme.

Tämä tarina on satu. Kuvittele, että se on näytelmä. Tai elokuva, jos se sopii sinulle paremmin. Ja kuten kaikissa näytelmissä, tämäkin tarina on jaettu osiin. Mutta aloitamme tietenkin alusta, tai ehkä lopusta, sekin selviää aikanaan. Parasta draamassa on, ettei katsoja voi tietää, mitä seuraavaksi tapahtuu. Sadussa emme ole kahlehdittuina todelliseen maailmaan vaan voimme taivuttaa sitä tahtoomme. Liikkua ajassa ja paikassa.

Tiedäthän elokuvat, jotka alkavat kaukaa, aina avaruudesta asti, ja sitten hiljalleen lähestytään paikkaa, josta kaikki alkaa.

Tämä on sellainen alku. Sisäänhengitys.

Tuolla näkyy planeetta Maa. Jäisessä tyhjyydessä leijuva sininen marmorikuula. Katselemme sitä kaukaa maan kierto-radalta. Kamera lähtee putoamaan ilmakehään. Maa suurenee, sukellamme pilvien sekaan. Kuva on valkoinen, kunnes äkkiä ollaan taas auringonpaisteessa. Alla välkehtii avoin meri. Ja koska maapallo on kupera, lähestymme sitä viistosti kuten

meteoriitti. Edessä siintää maata: vuoria, metsää, jäätiköitä, kaupunkeja. Kiidämme mantereen yli kohti pohjoista. Alat hiljalleen erottaa määränpäämme.

Tuolla, metsien, soiden ja järvien takana, on Suomi. Sieltä tarinamme alkaa. Vauhti hidastuu. Olemme rannikolla. Erotat meren ja saaret ja luodot, ulapalla seilaa yksinäinen rahtialus. Siirrymme metsän ylle. Hämärtää. Näet auton ja sen ajovalot. Jäämme hetkeksi seuraamaan, kuinka se kiemurtelee puiden välissä, ylittää siltarumpuja, mäkiä, oja, kunnes lopulta poikkeaa toiselle tielle, mutta me jatkamme matkaamme eteenpäin koko ajan pudoten.

Tie päättyy pihaan. Täältä tarina alkaa. Vaatimattomasta pirtistä metsän keskeltä.

Tonttia reunustaa tallirakennus ja pari pienempää vajaa. Piipusta kohoaa ohut savuvana, ikkunan valo lankeaa neliönä nurmikolle.

Kamera lähtee jälleen laskeutumaan, tällä kertaa hitaammin, ohi katonharjan ja räystään. Ollaan maan tasalla. Kuulet musiikkia. Kamera lähestyy ikkunaa ja ääni voimistuu. Vanha valssi tai tango. Kuva liukuu lasin läpi olohuoneeseen. Musiikki tulee vanhasta kotimaisesta elokuvasta. Pääosissa Tauno Palo ja Ansa Ikonen. Sohvalla istuu perhe. Et näe heidän kasvojaan, sillä he istuvat selin, mutta näet, että he ovat onnellisia. Isä nojaa vaimoonsa, tyttö istuu heidän vieressään, koira loikoilee heidän jaloissaan.

Tähän kamera pysähtyy.

Tähän kuvaan lämpimästä tuvasta ja yhdessä elokuvaa katsovasta perheestä. Lähemmäs emme tällä kertaa pääse. Pyri tallentamaan kuva mieleesi. Millaiset kuviot tapeteissa on, minkä värinen on sohva, tuoksuuko tuvassa kahville, raksuttaako seinäkello? Paina näky mieleesi, sillä vaikka tarinamme alkaa

täältä, se myös loppuu tänne, ja tämä tulee olemaan viimeinen kuva, jonka tulet ystävästäsi näkemään.

Äkkiä kaikki lähtee pyörimään takaperin. Kuva loittonee olohuoneen poikki, lasin läpi hämärälle pihalle ja alkaa kohota. Ollaan jälleen puunlatvojen tasalla. Tuolla on tie, jota seurasit metsän läpi. Kaikki peittyy pilviharsojen sisään. Nouset yhä nopeammin. Mantereet, meret, jäätiköt, kupera horisontti, jonka taakse aurinko laskee, aina maan kiertoradalle.

Takaisin alkupisteeseen.

1.

Auditorion melutaso nousi jääkiekkopelin luokkaan kahdensadan poliisin ahtautuessa tilaan, joka oli suunniteltu yhdeksällekymmenelle.

Kun kello naksautti kaksi, pariovet avautuivat ja poliisipäällikkö harppoi sisään poletit kiiltäen. Hänen perässään tulivat juhla-asuissaan Henrik Oksman ja valtavaa kukkakimppua kantava Susanna Manner.

Puheensorina lakkasi kuin kytkimestä.

Oksman oli vähällä tehdä tenän ovisuussa nähdessään äärileen pakatun auditorion. Mannerin oli työnnettävä hänelle lisävauhtia puhujapöntön taakse. Poliisipäällikkö taivutti mikrofonia.

»Arvoisat työtoverit. Olen pitänyt enemmän puheita kuin pystyn muistamaan. Tätä päivää en kuitenkaan tule unohtamaan.»

Päällikkö piti lyhyen tauon ja silmäili väkijoukkoa. Katseessa välkehti poikamainen hymy.

»Suomen poliisilla on menestyksekkäs urheiluhistoria, kuten on Porin poliisillakin, jossa on palvellut useita kansainvälisen, jopa olympiatason urheilijoita. Viimeiset vuodet palkintosijat ovat kuitenkin ikävästi väistäneet meitä – aina viime viikonloppuun asti.»

Päällikkö kääntyi Oksmanin suuntaan, joka seiso i sen näköisenä, että saattaisi menettää tajunsa milloin hyvän sä. Aataminomena sahasi ylös alas.

»Porilla on vahvat perinteet nyrkkeilyssä. Jyri Kjäll, Seleeniuksen veljekset ja nyt Henrik Oksman, joka voitti lauanta i poliis ien maailmanmestaruuden Chicagossa lyöden australialaisen Noah Taylorin. Se on ensimmäinen kerta, kun suomalainen poliisi yltää niin korkealle.»

Yleisö räjähti taputtamaan. Henrik-huudot ja vislaukset täyttivät tilan.

Päällikkö kohotti kättään.

»Ei vielä. Kohta. Tiedän ettette tulleet kuuntelemaan jaaritteluani vaan onnittelemaan sankaria.» Päällikkö osoitti Oksmania. »Pidemmittä puheitta, saanko esitellä hallitsevan poliis ien nyrkkeilyn 68-kiloisten sarjan maailmanmestarin: Henrik Oksman! Kolminkertainen eläköön-huuto maailmanmestarille.»

Nyt mylvintä vasta alkoi. Oksman siirtyi vastentahtoisesti korokkeelle, Manner asettui hänen viereensä ja sanoi: »Henrik, esihenkilönäsi minulla on kunnia onnitella sinua sekä Lounais-Suomen poliis iin että oman yksikkömme puolesta. Olemme sinusta niin kovin ylpeitä.»

Jälleen taputettiin. Manner ojensi kukkakimpun Oksmanille. Sitten he halasivat. Se oli jäykkä ja lyhyt toimitus. Salamavalo räpsyi henkilöstölehd ien reportterin napsiessa kuvia. Viimein tuli Oksmanin vuoro. Hän kumartui mikrofon iin, joka oli säädetty hänelle aivan liian alas, ja kakaisi:

»Ki-kiitos.»

Mitalikahvit juotiin rikosyksikön neuvotteluhuoneessa. Manner oli halunnut, että tilaisuus pidettäisiin vaatimattomana. Hän

tiesi, ettei Oksman voinut sietää väentungosta, saati sellaisen keskipisteenä olemista.

Täytekkua koristi marsipaanista muotoiltu Suomen lipun värinen nyrkkeilyhansikas. Kahvituksessa olivat läsnä poliisipäällikkö, kaikkien yksiköiden päälliköt sekä Oksmanin lähimmät työtoverit, joihin muiden ohella kuuluivat vanhempi konstaapeli Linda Toivonen ja ylikonstaapeli Jari Paloviita. Oksman leikkasi vastentahtoisesti kakkua, sillä hänen oli vaikea syödä mitään muuta kuin vakuumiin pakattua einesruokaa.

Kaikki halusivat kuulla ottelusta. Ensin Oksman yritti suunnata puheenaihetta pois itsestään, mutta ymmärtäessään, että tätä lyöntiä hän ei onnistuisi väistämään, hän kertoi muutamia yksityiskohtia Chicagon-matkastaan ja siellä käydyistä otteluista.

»Taylorilla on pitkä nyrkkeilytausta. Voisi kai kutsua ammattilaiseksi. Hän on voittanut Australian mestaruuden alle 20-vuotiaiden sarjassa», poliisipäällikkö totesi.

»Siitä on yli kaksikymmentä vuotta, sitä paitsi hän on minua kolme vuotta vanhempi», Oksman sanoi vähättelevästi. »Mutta hän vaikutti mukavalta kaverilta. Toimii komisariona Australian liittovaltion poliisissa ja valmentaa iltaisin juniorinyrkkeilijöitä.»

»Hän oli vahva, lyönnit lähtivät kuin moukarit, mutta sinulla oli pituusetu – ja suomalainen sisu», poliisipäällikkö intoutui.

Oksman pakottautui maistamaan kakkua.

»Ensimmäisen erän jälkeen olin tappiolla. Tuntui, että kaikki mitä yritin, meni pieleen. Toisen erän lopussa sain pari onnenkantamoista läpi. Siinä tapahtui käänne.»

Poliisipäällikkö innostui. »Sen huomasi! Taylorin polvet notkahtivat, eikä hän enää päässyt mukaan otteluun.» Päällikkö huitaisi pari jabia ilmaan.

Oksman kohautti hartioitaan. »Ehkä jotain sellaista.»

»Eikö se tunnu pahalta?» Linda kysyi.

Kaikki kääntyivät katsomaan. Linda jatkoi: »Tarkoitan, että siinähan voi käydä todella pahasti.»

»Heillä on kypäret ja paksut hanskat, ei se mitään raskaan sarjan ammattilaisnyrkkeilyä ole», Paloviita puolusti.

»Olen samaa mieltä Lindan kanssa», Oksman sanoi ja sai kaikki vaikenemaan. »Kaikissa kontaktilajeissa on vaara vammutta tai jopa kuolla. Kun hyppää kehään, ottaa tietoisien riskin.»

»Eikö elämä jo yksinään ole riski? Sitä paitsi ihmislajin luonteeseen kuuluu rajojen hakeminen. Siksi joka vuosi tuhannet ihmiset kiipeävät vuorille, hyppivät laskuvarjoilla ja sukeltavat merenpohjaan», Paloviita sanoi.

»On aivan eri asia lyödä toista», Linda sanoi. »Sitä paitsi todennäköisyyksiä voi itse parantaa. Esimerkiksi käyttämällä turvavyötä, noudattamalla nopeusrajoituksia ja käyttämällä pyöräilykypärää.»

»Kunnes paikalle sattuu yksi rattijuoppo.»

Linda sinkosi Paloviitaan niin kiukkuisen katseen, että melkein saattoi nähdä salaman leimahtavan.

Paloviidan puhelin soi ja pelasti hänet. Soitto tuli alakerrasta.

»Täällä on taas se viiksiniekka.»

Paloviita huokaisi, katsoi toisia ja muotoili huulillaan: *Kalapuikko*.

Se sai jokaisen huoneessa hymyilemään.

Kalapuikosta oli vuosien saatossa muodostunut käsite. Muhkeista viiksistään lempinimen saanut mies tehtaili liukuhihnalla perättömiä ilmoituksia mitä mielikuvituksellisimmista asioista.

»Mitä hän haluaa?»

»Tavata sinut.»

»Minut, miksi ihmeessä?»

»Hänellä on jotain näytettävää.»

Paloviita huokaisi toistamiseen ja lupasi tulla alas.

Kun hän laskeutui portaita, kiukku alkoi pusertua sisuksista. Kuinka paljon turhaa työtä Kalapuikon kaltaiset aiheuttivat virkakoneistolle? Poliisilla oli tärkeämpääkin tekemistä kuin kuunnella CIA:n tai FBI:n salaliitoista tai mystisiä säteitä seinän läpi ampuvasta naapurista. Samaan aikaan Paloviita teroitti itselleen, ettei Kalapuikko kuormittanut poliisia tahallaan. Miehellä oli ilmiselviä mielenterveydellisiä ongelmia, jotka saivat tämän kuvittelemaan asioita. Yhtä hyvin ihmiseltä saattoi pettää sydän kuin pääkin, mutta jostain syystä yhteiskunta piti ensin mainittua hyväksyttävämpänä.

Kalapuikko odotti aulan penkillä ja pomppasi pystyyn kuin vieteri nähdessään Paloviidan. Hän harppoi käytävää musta roskapussi kädessään.

»Hyvä että tulit! Näin autosi parkkipaikalla ja tiesin sinun olevan vuorossa!»

Paloviidan olisi tehnyt mieli kysyä, mistä helvetistä Kalapuikko tunsu hänen autonsa, muttei halunnut käydä yhtään pidempää keskustelua kuin oli pakko. Kalapuikko veti pussista punaisia kangassuikaleita ja heristi niitä nyrkissään.

»Katso nyt! Joku on heittänyt tällaista silppua taloyhtiön roskikseen. Eikä se ole ensimmäinen kerta!»

Paloviita tuijotti kangasriepua, joka oli ilmeisesti ollut joskus punainen hame tai leninki.

»Ja mikä sinua asiassa huolestuttaa?»

»Jaa mikä!» Kalapuikko huusi ja sai passia jonottavat asiakkaat katsomaan. »Tämä on murha!»

Paloviita tutki tilkkukasaa. Oli selvää, että vaate oli kokenut kovaa käsittelyä, mutta verta tai mitään muutakaan huolestuttavaa hän ei asusta löytänyt. Hän ojensi mytyn takaisin.

»En usko, että tämä riittää murhatutkinnan aloittamiseen. Todennäköisesti joku on kyllästynyt hameeseensa.»

»Mitä! Kuulinko oikein? Ette siis taaskaan aio tehdä mitään!» Kalapuikko karjui ja madalsi ääntään: »Olen varma, että taloyhtiön kellarissa touhutaan outoja. Sieltä kuuluu öisin koiran haukuntaa. Ja sitten näitä revenneitä hameita löytyy joka viikko roskiksesta. Vähintään DNA-näyte on otettava!»

»Kaksi kuukautta sitten väitit, että kellarissa kaivetaan tunnelia FBI:n toimesta», Paloviita sanoi eikä edes yrittänyt peitellä ivaansa.

»Ette usko vai? Kadutte vielä!» Kalapuikko tulistui, sysäsi kangaspussin Paloviidalle ja marssi ulos. Paloviita jäi katsomaan miehen perään, pudisti päätään ja nousi portaat omaan kerrokseensa. Hän heitti jätepussin huoneensa roskikseen, avasi tietokoneen ja alkoi naputella raporttia edellispäiväisestä pahoinpitelystä, joka tuskin tulisi johtamaan syytteisiin. Hän oli jo saavuttanut poliisina sen pisteen, jossa turhan työn tekeminen ei enää harmittanut. Suurin osa hommasta oli muuttunut mitäänsanomattomaksi.

Juhlallisuuksien jälkeen Oksman laskeutui poliisitalon pukuhuoneeseen, riisui vaatteensa, sulloi ne pyykkipussiin ja meni suihkuun. Hän hieroi suihkusaippuaa vartaloonsa ja shampooa hiuksiinsa. Hän seiso i lorisevan veden alla pitkään, toisti pesun viisi kertaa ja sammutti hanan viisi kertaa. Kun hän oli kuivannut itsensä ja poistunut suihkusta, hän palasi sinne uudelleen ja toisti pesun vielä viisi kertaa. Pesuaineelta tuoksuva höyry leijui pukutilojen puolelle.

Oksman vaihtoi puhtaisiin ja poistui poliisitalon sivuovesta. Hän käveli kaupungin läpi. Siellä oli hiljaista, kuten nykyään aina. Ihmiset asioivat lähiöiden automarketeissa ja keskusta autoitui.

Rannassa seisoivat kolme kaivuria jähmettyneinä kuin maailmanloppua odottaen. Jokikeskusta oli suunniteltu kymmeniä vuosia, ja viimein rakennustyöt oli aloitettu. Pumput sylkivät ruskeaa vettä hengenvaaralliselta näyttävästä kaivannosta.

Oksman kulki rannan kivitaloja seuraten ja ylitti Taavisillan. Kirjurinluodon jättikokoiset lehmukset ja vaahterat kurottivat oksansa jalkakäytävien ylle. Jokea ylös puksutti puinen retkivene.

Oksmanin mieli kellui toisistaan riippumattomissa ajatuksissa, jotka ristesivät, yhtyivät ja repeytyivät jälleen omikseen. Välillä hän oli poliisien nyrkkeilyn MM-kisoissa, jonka ottelut välähtivät nopeina kuvina. Hän muisti pukuhuoneen linimentin hajun, ruuhkat Chicagon aamuruskaisilla kaduilla, iskut ja väistöt kehässä, yleisön vihellykset ja huudot. Välillä mieli kosketti jotain määrittelemätöntä, joka kiskaisi ajatukset jälleen toiseen suuntaan. Olo tuntui irralliselta ja kevyeltä.

Oksman ei osannut selittää tunnetta.

Hän ei ollut aiemmin kokenut vastaavaa. Kun hän katsoi elämänsä taaksepäin, hänestä tuntui, että oli aina kantanut tiilikasaa selässään.

Kunnes yhtäkkiä hän oli päättänyt laskea tiilet maahan.

Se oli tapahtunut aivan yllättäen matkalla Helsinki-Vantaan lentoasemalta Poriin, kun hän oli istunut autossa kesäoisten peltojen ja metsien vilistäessä ohi. Keveydentunne, joka kuiskii hänelle, ettei hänen enää tarvitsisi todistaa kenellekään yhtään mitään. Hän voisi olla juuri sellainen kuin halusi.

Oksman ajatteli, että suurin osa ihmisistä kantoi tiilipinoa,

joka esti heitä toteuttamasta unelmiaan. Heidän elämänsä kiisi ohitse, koska he pelkäsivät mokaavansa muiden silmissä ja olivat huolissaan siitä, mitä muut heistä ajattelivat.

Oksman havahtui ajatuksistaan miltei törmätessään fillarilla vastaan ajavaan teiniin. Tyttö mulkaisi häneen kiukkuisesti. Oksman nauroi saaden nuoren hämilleen.

Ehkä tämä oli onnellisuutta. Oksman ei ollut varma, hänellä ei ollut mitään vertailukohtaa, sillä hän ei muistanut aikaa ennen tiilipinoa. Hänen koko elämänsä oli täyttänyt pelko tulla lukituksi häkkiin isän mielenvikaisten verikoirien kanssa.

Matka taittui jokea seuraten.

Auringosta huolimatta ihmisiä oli vähän liikkeellä. Vihreys oli vallannut pientareet.

Pormestarinluodon kerrostalot kohosivat asfaltista tavoitellen taivasta.

Oksman harppoi parkkipaikan yli, kiskaisi alaoven auki ja loikki portaat ylimpään kerrokseen ylikuonnollisen kevyesti kuin painovoima ei olisi koskettanut häntä.

Pasi odotti häntä keittiössä.

Vielä puoli vuotta sitten Oksmanilla ei ollut ollut keittiössä kuin pieni pöytä ja tuoli. Nyt ikkunan alla kiiksi valkoinen ruokailuryhmä. Ja olohuoneessa, jonka ainoat huonekalut olivat olleet peilipöytä, puinen jakkara ja televisio, oli nyt matto lattialla. Nurkassa jökötti muhkea kulmasohva. Makuuhuoneeseen oli hankittu parisänky.

Olohuoneen katossa oli edelleen koukku nyrkkeilysäkkiä varten, mutta säkki pölyttyi eteisen vaatenaulakon alla.

Pasi rutisti häntä tiukasti. Oksman tunsu karheen parran poskeaan vasten.

»Sinä selvisit», Pasi sanoi.

»Hädin tuskin.»

Pasi haki keittiöstä skumppapullon ja poksautti sen auki.
Pullo kuohahti yli.

He nauroivat. Pasi kaatoi juomaa laseihin.

»Maailmanmestarille», Pasi sanoi.

Oksman pudisti päätään ja nosti lasia: »Meille.»

2.

Unessa Jari Paloviita seiso kukkulalla ja katseli laaksoon, jonka pohjalla lainehti vihreä, jokiuomien viipaloima savanni. Siellä täällä jättikokoinen puu laikutti tuulessa keinuvaa heinikkoa.

Kuuma tuuli puhalsi vasten Paloviidan kasvoja, ja hän tajusi olevansa unessa eikä halunnut herätä. Hän ei muistanut, milloin oli viimeksi tuntenut sellaista vapautta. Hän ei ollut nähnyt painajaisia aikoihin. Unia metsäniityllä seisovasta autiotalosta ja ohdakkeiden seasta tuijottavasta haisevasta kaivosta.

Mädäntyneen kaivon tilalle olivat vaihtuneet unet milloin mistäkin. Turkoosista merestä, koralliriuttojen kaloista, ikivanhoista temppeleistä, aavikon liikkuvista hiekkapatsaista – ja nyt Afrikasta.

Puhelimen ääni sekoittui Afrikan pölyyn ja alkoi hitaasti kammata Paloviitaa hereille. Kesti hetken ennen kuin hän ymmärsi äänen tulevan yöpöydältä. Hän kopeloi kännykän käteensä. Radiokellon numerot hehkuivat aikaa 02:37. Näytössä vilkkui Susanna Mannerin nimi. Paloviidan otsa rypistyi.

Paloviita oli tottunut siihen, että hänet herätettiin keskellä yötä. Se kuului työhön ja tarkoitti lähes poikkeuksetta ruumista tai vakavaa onnettomuutta, mutta siitä huolimatta se ärsytti häntä tavalla, joka kalvoi luita ja ytimiä.

Paloviita painoi linjan auki ja yritti kuulostaa niin virkeältä kuin pystyi, mutta ääni purkautui ulos kuin hän olisi syönyt multaa ja kiviä.

»Jari.»

»Kolme kroppaa, ehkä neljä, en ole varma», Manner sanoi kiertelemättä. »Haluan sinut, Lindan ja Henrikin paikalle ja vähän äkkiä.»

Paloviita kohosi istumaan sängyn laidalle ja hieroi niskaansa. Hän ei ollut aiemmin kuullut Mannerin äänessä sellaista käskyvyyttä. Se sai Paloviidan aavistamaan pahaa. Ensimmäinen ajatus oli, että liivijengit olivat ryhtyneet asehippasille – tai sitten rattijuoppo oli kolannut polttariseurueen konepellille. Pahin skenaarioro oli kuitenkin, että elämänsä väsynyt perheenisä oli päättänyt passittaa vaimonsa, lapsensa ja lopuksi itsensä haulikolla enkelikueroon.

»Mitä on tapahtunut?» Paloviita kysyi.

»Surmatyö Kuuminisissa. Paikka on syrjässä. En vielä tiedä yksityiskohtia. Päivystäjän tekemä ilmoitus oli sekava. Haluan että menet sinne ja raportoit suoraan minulle. Raunela ja tekniikka ovat jo matkalla.»

Paloviitaa ärsytti. Mikään ei ollut raivostuttavampaa kuin puutteelliset tiedot. Todennäköisesti asialla oli joku uusista päivystäjistä. Grönroos ei olisi koskaan antanut sekavaa ilmoitusta vaan jankannut lisäkysymyksiä, kunnes tilannekuva oli selkeä.

»Menemmekö kaikki?» Paloviita varmisti.

»Herätin jo Henrikin. Seuraavaksi soitan Lindalle.»

»Ei tarvitse», Paloviita kiirehti. »Minä hoidan sen. Noukin hänet kyytiin matkalla.»

»Hyvä on», Manner sanoi ja antoi osoitteen. Se ei kertonut Paloviidalle yhtään mitään.

Paloviita sulki linjan, sytytti yövalon ja paneutui makuulle.

SARJAMURHAAJA HALUAA OLLA OHJAAJA. MYÖS SINÄ VOIT PÄÄTYÄ NÄYTTÄMÖLLE.

Koko perhe katsoo yhdessä televisiosta *Kulkurin valssia*. Koira loikoilee levollisena matolla perheen jaloissa. Mikä voisi olla idyllisempää? Paitsi että heidät kaikki on surmattu.

Pian löydetään toinen perhe ikuistettuna eväsretkelle, joka ei koskaan loppuisi. Porin rikospoliisiyksikön tutkijat ymmärtävät nopeasti, että liikkeellä on sarjamurhaaja, jolle uhrien esillepano on tärkeämpää kuin itse surma-teot.

Poliisit saavat huomata, että myös heille on kirjoitettu roolit tähän julmaan näytelmään. Selviytyvätkö kaikki kumartamaan yleisölle näytöksen päätteeksi?

Lavastaja päättää kuusiosaisen, kansainvälisesti menestyneen ja palkitun Delta-sarjan, jossa yhdistyy Arttu Tuomisen mestarillinen juonenkuljetus, inhimillinen kosketus ja vahva yhteiskunnallinen ote.

